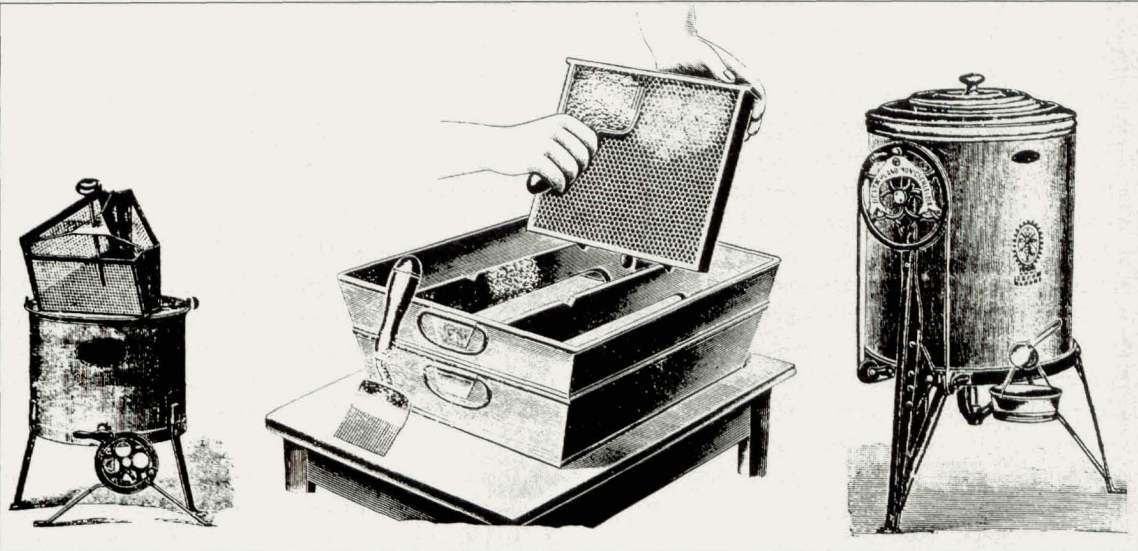

166

Trots

door Otto de Kat

'Het slingeren is een karweitje, waar we nooit genoeg van krijgen. De milde regen van de honing tegen de binnenwand van de slinger is voor de imker een heerlijke muziek', schreef R.P. Groenveld indertijd in zijn zo sympathiek geschreven 'Het grote bijenboek'. Met die tweede zin kan ik me wel verenigen, maar met de daaraan voorafgaande heb ik toch wel moeite. Dat achteloos neergeschreven 'karweitje' (vooral dat 'tje') en dat haast pathetische 'nooit genoeg van krijgen' klinkt, wat mij althans betreft, tamelijk overdreven. Heb ik dan een hekel aan slingeren? Een beetje wel, geloof ik. Als het nou nog maar beperkt bleef tot het slingeren op zich, zou het nog wel meevallen. Maar er komt nog zoveel meer bij kijken. Bij mij gaat dat ongeveer zo.

Uitlaatborden plaatsen, honingbakken afnemen (mijn bijen staan ongeveer twee kilometer van mijn huis), de keukenvloer met oude kranten beleggen, de slinger halen (die in de vijfhonderd meter verderop gelegen garage bijna onbereikbaar staat opgeslagen achter de aanhanger, drie oude leunstoelen, een zwaar eiken salontafeltje, twee kapotte fietsen en enkele dozen met kampeerspullen), de slinger installeren tussen de koelkast en de (altijd in de weg zittende) keukendeur, de aanrecht en het gasfornuis ombouwen tot ontzegelruimte, weet-ik-hoeveel potjes wassen (vreselijk werk; ja, u heeft gelijk, dat had ik natuurlijk al veel eerder moeten doen...), ontzegelen, raten in de slinger plaatsen (als het enigszins kan zonder morsen, want anders plakken de kranten zo hinderlijk aan je schoenen), slingeren, raten omdraaien, slingeren, ontzegelen, voor

de twaalfde keer mijn handen wassen, de verstopte honingzeef verwisselen, enz., enz. O, wat hebben wij imkers het soms moeilijk! Het ergste moet dan nog komen: al dat aan alle kanten klevende materiaal moet weer schoongemaakt worden. Ik doe dat buiten in de tuin. Met de tuinslang. In de hoop dat ik alle Amstelveense speurbijen voor zal blijven. 's Avonds moet de schone slinger weer de garage in (achter de aanhanger, de stoelen, de fietsen en de dozen) en geef ik de bijen weer hun honingbakken terug (de lieverds zijn me er nog dankbaar voor ook!).

'Je doet het jezelf toch aan', merkte mijn vrouw eens op, toen ik, zoals altijd aan het eind van zo'n slingerdag, uitgeput in mijn stoel neerplofte. Inderdaad, ik doe het mezelf aan. Waarom dan? Misschien wel, omdat er ergens heel diep in mijn imkershart toch een plekje is dat er voor zorgt dat ik, ondanks alles, maar niet genoeg kan krijgen van het slingeren. Waarmee Groenveld dus toch gelijk krijgt. En dat hij gelijk heeft, wordt na iedere honinggoost weer bewezen door de volgende plechtige ceremonie. Als alle potjes gevuld zijn en van etikettes voorzien, stal ik ze, alvorens ze op te bergen, allemaal in lange rijen uit op de eetkamer-tafel. Als soldaten in 'rotten van vijf'; alle etikettes in dezelfde richting. Het defilé van het regiment kersverse voorjaarsshoning wordt dan gedurende enige tijd goedkeurend afgenomen door een trotse imker en een minstens even trotse imkersvrouw.

'Wat is ie dit jaar mooi van kleur', zei ze de laatste keer. Ik beaamde dat, maar kon het niettemin toch niet nalaten op te merken: 'Hoe raken we in 's hemels-naam al die potjes kwijt?'